

nizacija podijelila na samostalne poslovne subjekte, među kojima su, uz Inženjerski projektni zavod, bili Zemaljski geodetski zavod (→ Državna geodetska uprava), Urbanistički institut NRH (→ Urbanistički institut Hrvatske), Industrijski projektni zavod i → Arhitektonski projektni zavod.

Već se 1949. iz IPZ-a odvojila skupina stručnjaka za gradnju hidroelektrana i termoelektrana (→ Elektroprojekt), pa je od tada nastavio rad u odjelima, za projektiranje prometnica, za projektiranje mostova i inženjerskih konstrukcija te za vodogradnju, u čemu je postao vodeća organizacija u zemlji. Od početnih 20 djelatnika Zavod je do 1958. narastao na 108. Iste je godine bio podijeljen u osam samostalnih skupina: tri za projektiranje prometnica (voditelji Juraj Šiprak, Mirko Fučkan, Zvonimir Ostojić), tri za mostove i inženjerske konstrukcije (voditelji → Krunoslav Tonković, Josip Vukuša, → Vojislav Draganić), dvije za projektiranje vodogradevina (voditelji Milan Šinkovec, Albin Vilerding). Djelatnost Zavoda obuhvaćala je izradbu cjelokupne tehničke dokumentacije, od prethodnih studija, generalnih rješenja i investicijskih programa do idejnih i izvedbenih projekata, te nadzor nad građenjem.

U početnih je deset godina Zavod izradio približno 1200 projekata, od čega 400 mostova, 300 prometnica i 500 vodogradnji. Iz tog se razdoblja ističu: mostovi preko Krke u Skradinu, preko Korane u Slunju, Maslenički most i Most slobode u Zagrebu, pješački most u zadarskoj luci i dr.; među inženjerskim konstrukcijama kupola Brodarskog instituta u Zagrebu, gazometri u Rijeci, Mariboru, Zagrebu i dr.; među prometnicama rekonstrukcija ceste Karlovac–Rijeka, Jadranska magistrala od Novog Vinodolskog do Zadra, cesta Karlovac–Plitvice i dr.; među vodogradnjama mnogobrojni vodoopskrbni sustavi industrijskih pogona, gradova i područja, gradske komunalne kanalizacije, sustavi odvodnje i pročišćavanja otpadnih voda, poljoprivredne melioracije, regulacije vodotoka i dr.

Godine 1993. Zavod je privatiziran postavši dioničko društvo, kojega su dioničari bili tadašnji i bivši djelatnici. Godine 2003. svi su odjeli preseljeni na današnju lokaciju na Prilazu baruna Filipovića 21. Danas Zavod čini pet odjela: dva za prometnice te po jedan za mostove i inženjerske konstrukcije, za hidrogradnje, za opće, administrativne i tehničke poslove. Godine 2024. imao je 52 djelatnika.

U proteklih desetljećima Zavod se mnogobrojnim projektima potvrdio kao vodeća projektna organizacija u području infrastrukturnih projekata u zemlji. Među više od 8000 do danas izrađenih projekata nalaze se oni za gotovo polovicu svih cesta i autocesta u Hrvatskoj, nekoliko stotina mostova, mnoge tunele, desetke inženjerskih konstrukcija od industrijskih pogona do trafostanica, tisuće kilometara vodoopskrbnih i kanalizacijskih sustava, projekata za pročišćivače otpadnih voda, vodospre-

me, i dr. Među projektima u urbanim cjelinama ističu se oni u Zagrebu: Slavonska i Ljubljanska avenija, Aleja grada Bologne, Ulica proleterskih brigada (danas Ulica grada Vukovara), Držičeva avenija, Radnička cesta, Jankomirski i Podsusedski most, Most mladosti, željeznički nadvožnjak Držičeva–Borongaj, pothodnik Glavnoga kolodvora, središnja pješačka zona, središnji uređaj za pročišćavanje otpadnih voda grada Zagreba, i dr. Među najnovijim je izvedenim projektima most Cetina izgrađen na obilaznici Omiša (2023).

Osim već spomenutih djelatnika, uspjesima u radu Zavoda pridonijeli su i → Rudolf Broz, → Dragutin Horvatić, → Aleksandar Klemenčić, → Vilim Korošec, → Stanko Šram, → Stanislav Tedeschi, → Ivan Tomičić, → Dražen Topolnik (sv. 1), → Mladen Žugaj te mnogi drugi.

LIT.: *Inženjerski projektni zavod kroz 10 godina*. Građevinar, 10(1958) 1, str. 1–30. — *Ceste i mostovi u Hrvatskoj*. Zagreb, 1975. — *Inženjerski projektni zavod 1948. – 2008*. Zagreb, 2008.

islamsko graditeljstvo, arhitektonsko stvaralaštvo koje se od VII. st. razvija u zemljama islamskoga religijskoga i civilizacijskoga kruga. U prvim stoljećima bilo je hibridno te je preuzimalo elemente → antičkoga, → ranokršćanskoga i bizantskoga te sasanidsko-perzijskoga graditeljstva. Poslije su se, uz dominantnu religijsku arhitekturu, formirali i profani tipovi građevina te specifične urbane cjeline, često s naglašenom temom vrtova.

Osmanско-islamsko graditeljstvo i urbanizam u Hrvatskoj

Povijesni sloj islamskoga graditeljstva u Hrvatskoj veže se uz razdoblje osmanske vladavine u XVI. i XVII. st., kada je na okupiranim područjima nastala nova specifična arhitektura osmanskoga doba, dok se u slobodnom dijelu Hrvatske istodobno razvijalo → renesansno i → barokno graditeljstvo.

Arhitektura

Najprepoznatljivije simbole islamizacije gradova predstavljaju *džamije* i druge religijske građevine. Tijekom XVI. i XVII. st. na području Hrvatske bilo je podignuto više od 200 džamija i ostalih molitvenih prostora (mnogi i u adaptiranim crkvama, poput tzv. Šerklot džamije u Požegi). Uz glavnu džamiju *čaršije* (trgovačko-obrtničkoga središta), koju su obvezno imale sve *kasabe* (trgovišta), postojali su i manji *mahalski mesdžidi*; u gradovima srednje veličine bilo ih je uobičajeno oko pet (u Vukovaru, Đakovu, Valpovu, Drnišu), a u većim gradovima – *šeherima* i više (u Osijeku 12, u Požegi 14). Većina je islamskih bogomolja srušena već u prvim godinama nakon oslobođenja od Osmanlija potkraj XVII. st., no nekolicina se održala preuređena u crkve, pa su tako opstale i tri danas postojeće kupolne osmanske džamije (sve iz XVI. st.) – u Klisu

džamija Murat-bega Tardića (1537) preuređena u crkvu sv. Vida, u Drnišu Halil-hodžina džamija inkorporirana u franjevačku crkvu sv. Ante i u Đakovu Ibrahim-pašina džamija (1565) adaptirana u crkvu Svih svetih. Jedini sačuvani *minaret* nalazi se u Drnišu. *Mussale*, bajramski molitveni prostori na otvorenome, identificirane su u Vukovaru, a u *tapu-defterima* (poreznim popisima) spomenute su u Požegi (1579) i Mitrovici (1581).

Na području Slavonije podignuto je dvadesetak *tekija* i *zavija* – središta derviškoga misticizma. Najznamenitije su bile Hindi-babina tekija u Vukovaru i Ulama-pašina zavija u Požegi; zabilježene su i u Osijeku, Nijemcima, Pakracu, Cerniku, Iloku, Valpovu, Šarengradu, Dalju i dr. *Medrese* (viša vjerska učilišta) spominju se u Osijeku (bile su četiri, među njima Kasim-pašina i Mustafa-pašina medresa), Pakracu (tri) i Iloku (dvije), dok su *mektebi* (osnovne vjerske škole) popisani u Pakracu (šest), Iloku (šest), Osijeku (pet), Vukovaru (dva), Nijemcima (dva) i dr. *Turbeta*, kao reprezentativna grobna arhitektura, uglavnom su podizana uz džamije (arheološki ostatci Kasim-pašina i Mustafa-pašina turbeta u Osijeku), a jedini danas postojeći primjer je turbe u Iloku. Građena su i uz tekije (Hindi-babino turbe u Vukovaru te Hasan-efendijevo u Požegi); do novijega doba postojalo je Gaibijino turbe u Staroj Gradiški. Osmanska su groblja identificirana u Vukovaru, Pakracu, Makarskoj i dr., a kameni *mezarski nišani* (nadgrobnji pilovi) danas se čuvaju u više muzejskih i samostanskih zbirki.

Saraji (dvorovi vladara ili dostojanstvenika) i općenito stambena arhitektura osmanskoga doba zbog nesolidne je gradnje, uglavnom katanom konstrukcijom i čerpičem, sačuvana u malom broju primjera. Takozvane turske kuće sačuvane su u Požegi (čardak Muljevića u Arslanovcima), Županji, Slavenskom Brodu i Voćinu, a neobičan primjer orijentalne katnice nalazi se u Bakru. Reprezentativniji očuvani saraji su tzv. Kadijini dvori u Imotskom (ugrađeni u franjevački samostan) te dvori Hasan-age Arapovića u Lupogavu kraj Zagvozda

(opjevani u pučkoj baladi *Asanaginica*, danas ruševni). Fortificiranih kuća-kula sačuvalo se dvadesetak (Gospić, Islam Grčki, Imotski, Vrgorac, podbiovsko primorje i Poneretavlje; u Slavoniji samo kula Jahjić-bega u Gorjanima).

Utvrde osmanskoga razdoblja uglavnom su adaptirane srednjovjekovne fortifikacije (ojačanja tvrđava Klis, Knin, Drniš, Cetingrad), a rijetki primjeri novih gradskih utvrda su bedemi osječke Tvrđe (očuvan je Filibelijev bastion) te trokutne zidine Makarske (*neimar* Hajredin ml., 1568). Među postojeće utvrde spadaju još osmanski kaštel Perušić kraj Benkovca te kružna artiljerijska kula Norinska u rukavcu Neretve, koju je podigao Hodža Mustafa-paša Ušćuplija 1500. i koja se smatra najranijom datiranim osmanskom građevinom u Hrvatskoj (→ fortifikacijsko graditeljstvo). Uz carske ceste Osmanlije su gradili nova utvrđena naselja pravilne osnove – drvene *palanke* (Tovarnik, Sotin, Dalj, Darda).

Karavan-saraji (konačišta na trgovačkom putu za prihvaćanje i smještaj karavana) i druge vrste smještajnih objekata postojali su uglavnom u gradovima uz važnije prometnice, često kao *vakufi* (zadužbine) uglednika, primjerice u Kninu, Obrovcu, Klisu, Trilju, Makarskoj, Osijeku, Požegi, Đakovu, Valpovu, Pakracu, Cerniku. Vukovarski je karavan-saraj služio i kao *menzilhana*, postaja za promjenu konja. Manjih je *hanova* (gostionica s prenoćištem) bilo u gotovo svakoj kasabi, a funkciju *musafirhane* s *imaretom* (besplatno konačište s dobrotvornom kuhinjom) imale su i neke derviške zavije (Vukovar, Požega). *Sabat-kule* pokazivale su vrijeme *a la turca* (lunarni sat), prilagođeno rasporedu pet dnevnih *namaza* (molitvi), a spominju se u valpovačkoj i vukovarskoj utvrđi te u osječkoj Tvrđi (1571). S nestaloga tornja Halil-hodžine džamije u Drnišu sačuvan je sat danas ugrađen u zvonik crkve sv. Ivana u Šibeniku. *Dučani* i *magaze* (skladišta) redoviti su sadržaji gradskih čaršija, a sudeći po preciznim defterskim popisima u kasabama prosječne veličine (primjerice u Vukovaru, Valpovu i Đakovu), postojalo je nekoliko desetaka trgovina i

ISLAMSKO GRADITELJSTVO, Maškovića-han u Vrani kraj Zadra prije obnove (lijevo)

Maškovića-han u Vrani kraj Zadra nakon obnove (desno) foto: D. Lovrić

ISLAMSKO
GRADITELJSTVO,
Stjepan Planić, Zvonimir
Požgaj, Dom hrvatskih
likovnih umjetnika u
Zagrebu, prenamijenjen
1944. u džamiju, DAZG,
Zbirka Ulčnik Ivan,
ekultura.hr

radionica. *Bezistana* i *bazara* (tržnica za uvoznu i luksuznu robu) na području Hrvatske nije bilo. Najveći trgovački sklop bio je drveni *panadur* u predgrađu Osijeka, koji je osmanski putopisac Evlija Čelebi opisao kao *alargo palanku* s 1000 dućana. Na ulazu u Vodice sačuvani su ostatci *badžhane* (poreznoga ili carinskog ureda).

Hamami, javna kupališta, postojali su u većini gradskih naselja (npr. u Pakracu, Valpovu, Osijeku, Cerniku, Dalju), a pod imenom *vakifa* (utemeljitelja zadužbine) izrijeком se spominju hamami Benlu-age u Đakovu te Gazi Husrev-bega u Požegi. Danas je očuvan samo kupolni hamam u iločkoj citadeli. *Česme* su sačuvane na desetak lokaliteta (Ilok, Oriovac, Cernik, Slavonski Brod, Klis, Zagvozd, Vrgorac i dr.). Obredni *šadrvani* (vodokoci s kružnim ili višekutnim bazenom) nalazili su se uz bogomolje (uz Kasim-pašinu džamiju u Osijeku), tekije (česma zvana Tekija u Požegi) i *mussale* (u Maškovića-hanu u Vrani). E. Čelebi je u Osijeku 1664. zabilježio 12 javnih *sebilja*, kioska za opskrbu vodom. Vodenice iz osmanskoga razdoblja su do 1960-ih postojale kraj Berka nedaleko od Vukovara (Cigut) te na potoku kraj Cernika (mlinovi zvani Osman-paša i Sulejman-paša).

Inženjersko graditeljstvo

Čuprije (→ mostovi) su se na važnijim prometnicama podizale kao strateške građevine, poput vukovarskog mosta preko rijeke Vuke dugog 550 m (1526) ili osječkoga Sulejmanova mosta preko Dra-

ve koji se kao drvena skeletna, dijelom i pontonska konstrukcija u dužini od čak osam kilometara protezao do palanke Darda i bio je najveća osmanska građevina na europskome tlu. Do II. svj. rata stajao je Atlagića most u Kninu, dva su osmanska mosta potopljena u jezeru Peruča, a jedini još postojeći most iz tog razdoblja nalazi se na rječici Krupi. *Drumove* (→ ceste) Osmanlije su gradili između sjedišta *ejaleta* (pokrajina), a najvažnija državna trasa u našim je krajevima bila Budimski drum koji se, prolazeći u Hrvatskoj kroz Baranju, Osijek, Vukovar, Sotin i Tovarnik, protezao do Istanbula. Bio je izveden od kamene kaldrme za razliku od gradskih ulica koje su češće bile obložene drvenim oblicama (arheološki nalazi u Vukovaru). Hidrogradnje, poput lučkih ustava, Osmanlije su izveli na ušću Vuke kraj Vukovara, a na više su lokaliteta otkriveni ostatci vodovoda (→ vodoopskrba) od drvenih, olovnih i keramičkih cijevi (Ilok, Požega, Vukovar, Osijek, Vrana, Drniš).

Urbanizam

Gradovi i sela u prvim su desetljećima nakon osmanskih osvajanja bilježili depopulaciju, a demografski je oporavak bio vidljiv tek nakon 1600. Mnoga su sela bila popisana kao *mezre* (pustoseline), dok su gradovi ipak kontinuirano jačali zbog prometnoga položaja (mostovi u Osijeku i Vukovaru) ili upravne važnosti (sjedišta *sandžaka* u Iloku, Požegi, Pakracu i Cerniku). Statusi gradova do 1550-ih bilježeni su isključivo kao semiurbane va-

ISLAMSKO
GRADITELJSTVO,
Mirza Gološ i Džemal Čelić,
džamija s Islamskim centrom
u Folnegovićevu naselju iz
1987., Zagreb
foto: D. Pongračić / CROPIX

roši, tada još s kršćanskom većinom, a potom su se javile i muslimanske kasabe – trgovišta s formiranom čaršijom. Pravi gradovi – šeheri zabilježeni su tek u XVII. st. (Osijek, Požega, Ilok, možda i Drniš te Cernik). U Slavoniji je tijekom osmanskoga razdoblja bilo dvadesetak gradskih naselja, a u dalmatinskom zaleđu desetak (→ urbanizam).

Urbana struktura naslijeđena iz predosmanske faze isprva se nije znatnije mijenjala, dok su kasnijoj orijentalnoj ikonografiji gradova pridonijele specifične islamske interpolacije. Gradovi su uz trgovačko-obrtničku čaršiju bili organizirani u stambene *mahale* (mahala broji od 35 do 50 kuća, sa šest do sedam osoba po kući), često konfesionalno odijeljene. U gradovima srednje veličine (Vukovar, Đakovo, Valpovo, Drniš) bilo ih je pet do šest, u većim središtima (Osijek, Požega) 12 i više. Veličina gradova potkraj XVI. st. bila je skromna, pa je više od 400 kuća bilo popisano samo u Požegi i Iloku. Na izmaku osmanske vladavine u Požegi je već bilo 1000 do 1500 kuća, a u Osijeku više od 2000 i imao je oko 12 000 stanovnika. Primjer tadašnjega grada srednje veličine bio je Vukovar s 350 kuća, s približno 2500 stanovnika i 20 ha površine.

Osmanlije su na tlu Hrvatske utemeljili samo jedan grad – palanku Yeni Hissar na mjestu današnje Petrinje. Podigao ju je 1592. Hasan-paša Predojević, a izgorjela je 1594. Moguće je da je i Gospić bio osmansko naselje razvijeno iz utvrde Rizvan-age Senkovića (sredina XVII. st.).

Moderna i suvremena islamska arhitektura u Hrvatskoj

Posljednje osmanske gradnje u Hrvatskoj dovršene su 1680-ih, a nakon dva stoljeća diskontinuiteta islamska se arhitektura u nas ponovno javila potkraj XIX. st. kao posljedica doseljavanja muslimana iz Bosne te zakonskoga priznavanja islamske vjeroispovijesti (1916).

Zagrebačke džamije

Prve novije islamske sakralne gradnje bili su mesdžidi u austrougarskim vojarnama u Puli (1864) i Zagrebu (1915), a od 1920. za civilne su potrebe u Zagrebu služili privremeni molitveni prostori, sve do uređenja stalnoga mesdžida u stambenoj zgradi u Tomašićevoj ulici 12 (1935). Prije II. svj. rata razmatralo se više lokacija za izgradnju zagrebačke džamije (Gornji grad, Botanički vrt, Rooseveltov trg, Gupčeva zvijezda, Vončinina ulica, Trešnjevka), a za konačno odabranu parcelu na Zelengaju slikar Omer Mujadžić i arhitekt → Zvonimir Požgaj izradili su dva idejna rješenja monumentalne kupolne džamije (1939–40. i 1940–41). Snažnu ideološku poruku imala je odluka vlasti NDH da Meštrovićev Dom hrvatskih likovnih umjetnika prenamijene u džamiju, koju su dogradnjom triju minareta i šadrvana te reprezentativnim uređenjem interijera izveli → Stjepan Planić i Z. Požgaj (otvorena je 1944; minareti su srušeni 1948). Nakon rata nastavljeno je traganje za lokacijom i arhitektonskim rješenjem zagrebačke džamije pa je na natječaju za islamski centar na Srebrnjaku (1969)

ISLAMSKO GRADITELJSTVO
– 1. džamija Murat-bega Tardića
iz 1537., preuređena u crkvu
sv. Vida, Klis
foto: N. Milčić

2. minaret u Drnišu
foto: N. Milčić

3. turbe u Iloku
foto: N. Milčić

4. Kapetanovićeve kula, Vrgorac
foto: N. Milčić

5. Halil-hodžina džamija
inkorporirana u franjevačku
crkvu sv. Ante u Drnišu
foto: N. Milčić

6. kupolni hamam u iločkoj
citadeli
foto: K. Regan

7. Faruk Muzurović, džamija s
Islamskim kulturnim centrom iz
2022., Sisak
foto: M. Djanješić / CROPIX

iznimno kreativan, no neizvedeni projekt izradio → Juraj Neidhardt (I. nagrada), a zapaženi su bili i prijedlozi → Vjenceslava Richtera i → Sene Sekulić-Gvozdanović. U konačnici, sarajevski su arhitekti Mirza Gološ i Džemal Čelić u Folnegovićevoj naselju realizirali džamiju ekspresivnog oblikovanja s Islamskim centrom (otvorena je 1987).

Ostale džamije u Hrvatskoj

Džamija u Rijeci izvedena je prema idejnoj zamisli kipara Dušana Džamonje uz razradbu arhitekata Branka Vučinovića i Darka Vlahovića (2013). U Sisku je realizirano nagrađeno natječajno rješenje autora Faruka Muzurovića (2022); u Osijeku je, također na temelju natječaja provedenoga 2014., u tijeku gradnja džamije i islamskoga centra arhitekta Davora Matekovića, a izrađene su i projektne inačice džamijskoga sklopa za *Medžlis islamske zajednice Pula* (islamsku vjersku općinu). U Hrvatskoj još postoje i novije džamije u Gunji i Bogovolji, dok su u 20 gradova uređeni manji mesdžidi.

Islamsko-orientalni utjecaji

Najranija pojava neomaurskih stilizacija u nas se javlja na sinagogama (nakon 1860), a u korpusu → historicističkog i → secesijskog graditeljstva izvedeno je i više profanih objekata s islamsko-orientalnim oblikovnim elementima, poput bosanskoga paviljona na Gospodarsko-šumarskoj izložbi u Zagrebu (1891), Case Turce u Rijeci (Carlo Conighi, 1906), lovranskih vila i riječkih palača, Hotela Alhambra u Malom Lošnju (1910–13) arhitekta Alfreda Kellera, koji je u stilizaciji *art déco* i *mudéjar* arhitekture projektirao i dubrovačku vilu Sheherezade (tzv. Šeherezada; 1927–29). Najznačajnije djelo neomaurske arhitekture na ovim prostorima jest gradska vijećnica u Sarajevu, djelo hrvatskoga arhitekta → Ćirila Metoda Ivekovića (1896). Oblikovno podrijetlo tih građevina ne dolazi iz islamskoga kruga, već je riječ o »modi vremena« i romantičnoj reinterpretaciji orijentalnih motiva.

Islamska arhitektura hrvatskih autora u inozemstvu

Gotovo nepoznate, no vrlo kreativne projekte džamija za arapske zemlje izradili su hrvatski arhitekti → Žarko Vincek (pet projekata za Libiju: Al Quatrun, 1972; Wadi Tenezsoft, 1977. i dr.), → Emilija Poletti-Kopešić (Maknusa, Libija, 1973. i dr.), → Ivan Prtenjak (Aquaba, Jordan, 1981) i kipar Dušan Džamonja (Bagdad, Irak, 1985; Oran, Alžir, 1985). I. Prtenjak je za islamske zemlje osmislio i vrlo zapažene projekte stambenih tipologija (Hammer, Tunis, 1972; Rijad, Saudijska Arabija, 1973), a njegova Kuća pokraj mora u Kelibiji u Tunisu (1970) bila je nominirana za najprestižniju svjetsku nagradu u domeni islamske arhitekture Aga Khan (1995).

LIT.: Džamija u Zagrebu. U spomen otvorenja. Zagreb, 1943. — J. Najdhard (ur.): Džamija u Zagrebu. Zagreb, 1974. — O.

Muftić: *Zapisi o gradnjama zagrebačkih džamija*. Zagreb, 1997. — Z. Hasanbegović, S. Nanić: *Zagrebačka džamija*. Zagreb, 2009. — Z. Karač: *Tursko-islamska arhitektura i umjetnost*. U: Hrvatska umjetnost. Povijest i spomenici. Zagreb, 2010., str. 394–415. — Z. Karač, A. Žunić: *Turkish-islamic urban planning in the 16th and 17th century in Croatia*. U: 1st International Congress of Rete Vitruvio (zbornik). Bari, 2011., str. 931–940. — Z. Karač: *Turkish-Islamic Architecture in 16th and 17th Century in Croatia. Issues of Assessment and Reconstruction*. U: The 4th International Conference H&M CICOP. The Importance of Place (zbornik). Sarajevo, 2011., str. 442–459. — A. Žunić: *Islamic Architecture in 20th Century in Croatia. Issues of Assessment and Architectural Interpretation*. U: The 4th International Conference H&M CICOP. The Importance of Place (zbornik). Sarajevo, 2011., str. 575–590. — A. Žunić: *Moderna i suvremena islamska arhitektura u Hrvatskoj*. *Prostor*, 19(2011) 1(41), str. 92–113. — A. Žunić: *Džamija u skulpturi*. *Vijenac*, 21(2013) 501, str. 32. — Z. Karač: *Mjesta islamske molitve. Osmanske džamije, tekije i mezari u Hrvatskoj*. *Hrvatska revija*, 15(2015) 2, str. 96–104. — Z. Karač: *Tursko-islamski urbanizam u Hrvatskoj*. U: Hrvatska i Turska. Povijesno-kulturni pregled. Zagreb, 2016., str. 73–84. — Z. Karač, A. Žunić: *Islamska arhitektura i umjetnost u Hrvatskoj. Osmanska i suvremena baština*. Zagreb, 2018.

Z. Karač, A. Žunić

ISLAMSKO GRADITELJSTVO, Branko Vučinović i Darko Vlahović, džamija s Islamskim centrom prema idejnoj zamisli kipara Dušana Džamonje, 2013., Rijeka
foto: D. Žunić / CROPIX